

Conte per a la candidatura del Premi Ullastre de 2001

ELS XÚRICS DE LA PEDRERA

Hi havia una vegada una parella de xúrics que vivien als penyals de la costa de Menorca. Des d'aquells penya-segats divisaven la mar ampla i es llançaven a volar i a jugar amb el vent. Vora d'aquells penyals hi havia unes tanques que eren el lloc de cacera dels xúrics, on hi trobaven llagosts, tallanassos, qualche ratolí i, de tant en tant, qualche tord que es posava a tir.

La parella de xúrics posaven els ous a una entradeta de les roques, que tenia una forma molt semblant a una casa humana. Ells l'anomenaven "sa caseta" i hi van viure durant uns anys.

Hi van viure, fins que un dia, als anys vuitanta, van aparèixer unes maquinotes i van construir-hi una urbanització. Allò es va omplir de renous, de ciment, de cotxos..., i van desaparèixer els llagosts, els tallanassos, els ratolins i, com que també havia desaparegut la vegetació, els ocells no s'hi atracaven per res.

Els nostres xúrics van haver de fer idees. Un dia de tardor, van agafar les maletes i van partir terra endins. Després de voltar una mica, van trobar un altre cau vora unes antigues pedreres de marès. Es van instal·lar a un forat prou confortable, dalt d'una paret vertical que oferia seguretat als futurs pollets.

Però aquella pedrera, i les dels costats, estaven també prou degradades, perquè les empraven de femers. Hi tiraven cotxos vells, i electrodomèstics romputs, i restes d'obra, i així les pedreres estaven lletges i cada vegada més plenes.

"Me pens...", li va dir un dia el xúric a la xúriga, "me pens que si açò va així, també haurem de partir d'aquí".

I es fosquets, quan es ponia el sol, el xúric es posava sobre un ullastre d'aquell rodol i cantava desconsolat:

*"Jo tenia una caseta vora el mar,
jo tenia un penyal polit i un cel de pau,
jo tenia unes tanques
on caçar totes les tardes..."*

I així anaven fent, fins que un dia van tornar a sentir renou de maquinotes. "Aiús" -va dir la xúriga-"i açò són ses mateixes màquines que van venir a fer sa urbanització !!".

Però aquesta vegada les màquines no rompien la vegetació, sinó que es dedicaven a treure tot aquell fens i a posar-lo dins camions, que se l'enduien cap a abocadors controlats.

Al cap d'uns mesos, la pedrera dels xúrics estava ben neta i aclarida. I també feien net les pedreres dels costats. A l'entrada del recinte havien posat un cartell que deia "Lithica".

Cada dia, un grupet de gent amb cara de simpàtics, es dedicava a passejar per aquelles terres, es miraven les pedreres i feien feines de tota casta: arranjaven camins, alçaven parets caigudes, preparaven itineraris de visita... i allò cada vegada era més agradable.

Els xúrics van veure com sembraven plantes silvestres a moltes zones de les pedreres, com feien basses perquè tots ets animalons hi poguessin beure, fins i tot hi van posar un hospital per animals ferits, on hi havia dos xúrics, cosins seus, que hi feien un programa de rehabilitació.

Per les pedreres de Lithica hi passava molta gent, però era diferent que quan vivien a la urbanització. La gent que anava a Lithica hi anava a observar la bellesa de les pedreres, que consideraven com a catedrals invertides, una obra d'art feta per la mà de l'homo, però en tost de construïda cap amunt, excavada cap avall. Sí, aquella gent que visitava la zona on s'havien instal·lat els xúrics aprenien a tenir sensibilitat cap a les coses polides i sortien més convençuts que mai que hi ha que aprendre a conviure amb la natura.

Els xúrics aprofitaven les visites de la gent per fer vols majestuosos per demostrar que s'hi trobaven bé en aquell indret. Ja no hi havia cançons d'enyorança. Ara cantaven d'alegria i a dues veus, esperant que la gent sapigués reconèixer l'esforç que l'associació Lithica havia fet.

I devora la caseta de Lithica, naixia un ullastre petit, com a premi a la recuperació d'aquella zona, que havia estat tan degradada.

I conte contat, conte acabat.